

Bespreking: Guus van der Veer

Gerdie Verheijden: ‘Koen – ik heb geen adhd, want ik ben anders dan Leon.’ Uitgeverij van Tricht, Deventer 2011, ISBN 978907822500 (ADHD/ED/1)
Zie ook: <http://www.isosprojecten.nl>

Soort boek/ziekte/stijl: Een moeder met ADHD schrijft in dit 86 pagina’s tellende boek over haar 38 jaar jongere zoon die dezelfde diagnose gekregen heeft. Daarnaast bevat het boek enige door een deskundige samengevatte informatie over ADHD.

Over de schrijfster: Gerdie Verheijden is maatschappelijk werker. Ze was enkele jaren verbonden aan het Rotterdams ROC. Ze heeft een training- en coachingbureau. Zie ook: http://www.samenzoeken.com/pageID_6732841.html

Korte beschrijving: Het boek bevat 84 verhaaltjes die het dagelijks leven van Koen beschrijven. Ze zijn geschreven door Koens moeder, bij wie op 48 jarige leeftijd werd vastgesteld dat ze ADHD heeft. Bij Koen was enkele maanden daarvoor dezelfde diagnose vastgesteld. De verhaaltjes zijn het resultaat van de observaties, het luisterend oor en het inlevingsvermogen van de schrijfster, maar ook van eigen belevenissen in haar kindertijd.

De verhaaltjes worden vooraf gegaan door een *Ten geleide* met beknopte informatie over ADHD. Ter afsluiting zijn er enkele pagina’s met *Theoretische achtergronden en tips* (net als het *Ten geleide* geschreven door orthopedagoog Ester van Efferen-Wiersma) toegevoegd waarin soms terug verwezen wordt naar één van de verhaaltjes. Het boek ‘is een poging om begeleiders, studenten, leerkrachten, docenten en ouders inzage te geven in de belevingswereld van een kind met ADHD’; om ‘bij te dragen aan een beter beeld van deze kinderen’, en om ‘een hart onder de riem te steken bij alle kinderen en volwassenen met ADHD’.

Wat viel op: Gerdi Verheijden heeft de eerste 48 jaar van haar leven gefunctioneerd (en doorgeleerd) zonder de diagnose ADHD. Dat maakt je benieuwd naar haar mening over het belang van het al dan niet vaststellen van de diagnose ADHD en het al dan niet starten van een medicamenteuse behandeling voor de betrokken kinderen en hun sociale omgeving.

Citaten: Pag. 15: “De juf zei toen met een piepstemmetje tegen mij: ‘Koen, we houden wel van je, maar je moet wel beter je best doen!’ Toen werd mama héél boos! Ik zag het aan haar. Haar stem trilde en ze zei: ‘dat gaan we zo niet doen!’ Ik begreep het eerst eigenlijk niet zo goed. Ze deed toch nog niks? Mijn moeder legde uit dat alle kinderen hun best doen”.

Pag. 26: “Laatst was ik wéér bij de RIAGG, bij een hele andere manier. Ik was het nu wel een beetje zat hoor! (...) Meneer Verhagen zei toen dat ik adhd had. Ik vind het best hoor. Mijn moeder moest huilen. Ik begreep niet waarom- het is toch geen ziekte of zo? Als ze maar niet denken dat ik Ritalin ga slikken, of andere rotzooi. Ik kan ook héél goed zonder pillen.”

Pag. 77: “In veel verhalen in dit boek kan men lezen dat Koen constant op zoek is naar prikkels in zijn omgeving. Om zich prettig te voelen heeft hij vaak meer prikkels nodig dan iemand zonder adhd. Dat heeft te maken met processen in de hersenen. Ondanks dat kinderen als Koen veel prikkels als prettig kunnen ervaren, hebben ze vaak moeite met het verwerken van deze prikkels. De koppeling tussen wat er in de omgeving gebeurt en de bijbehorende actie verloopt bij hen niet altijd soepel. Dat is

bijvoorbeeld goed terug te zien in het verhaal over